

Derimod er Fiskeri og industrielle Anlæg ligeberettigede til Brug af Vandet. Og denne Regel udformes i § 5 derhen, at industrielle Anlæg ikke maa gøre Fiskeriet Skade ved Udkastning af giftige Stoffer i deres Afløb. Vi have i § 4 en Bestemmelse om, at „Sejlads eller Pramfart til Skade for anden Mands Fiskeri“ maa ikke udøves, medmindre dertil haves særlig Lovhjemmel. Jeg kunde nok lide, at der udtrykkelig ikke blot blev sagt „til Skade for anden Mands Fiskeri“, men at det udtrykkelig blev gjort til Betingelse for Forbudet, at Sejladsen eller Pramfarten virkelig gjorde Skade paa anden Mands Fiskeri. Vi have jo mange Søer, hvor det er af Vigtighed, at Folk faa Lov til at sejle. At Sejlads paa en Sø af nogenlunde Udstrækning og nogenlunde Dybde kan skade noget som helst Fiskeri, skal ingen bilde mig ind. Men naar Forholdet er det, at det ikke kan skade, maa vi ikke lade en Lov være affattet paa en saadan Maade, at den fiskeriberettigede ved en blot Mistanke kan forbyde alle andre Adgang til at sejle paa Søen.

I § 5 er der truffet Bestemmelse om Afløb, som kunne skade Fiskeriet, og givet ny Bestemmelser for de mange ny Stationsbyer, Villabyer og andre Samlinger af Huse, der anlægges ude paa Landet, og som lade en eller flere Kloakledninger føre deres Spildevand ned til Søen. Man kan her ikke ramme den enkelte, man ved ikke, hvem der har kommet Gift i Vandet, derfor tager man hele Byen under eet og foreskriver, at Kloakkerne skulle være anbragte paa en saadan Maade, at de gøre saa lidt Fortrød som muligt. Jeg tror, at alle de industrielle Anlæg, vi have her i Landet, uden særlig store Bekostninger kunne ledes saaledes, at deres Vand ikke kommer til i nogen betydelig Grad at forgifte hverken Aaløb eller Søer og dermed skade Fiskeriet. Det er nemlig ikke alle Stoffer, der ere skadelige for Fiskeavl. De kvælstofholdige Gødningstoffer f. Eks. kan man i store Masser lede ud i Søer og Aaløb, og Fiskene fedes derved. Ligesom Plantevæksten tiltager, saaledes vil det lavere Dyreliv ogsaa tiltage, og Fiskene ville trives og befinde sig særdeles vel derved. Det er kun saadanne Ting som Klor, Kalk og Gasarter, der ere skadelige, særlig skulle Afløb fra Gasværker være meget slemme. Men der er vist nok ingen Tvivl om, at saadanne Ting ville kunne neutraliseres i Cisterner, saaledes at Vandet kommer ud derfra som nogenlunde skikkeligt Vand, og Fiskene kunne taale meget, naar

det ikke ligefrem er Gift. Hvad der i Almindelighed kaldes for Svineri, ere Fiskene overordentlig glade ved.

I § 6 er der truffet Regler om Fiskens Fredning, og det forekommer mig, at Fredningstiderne ere meget passende. Jeg kan ikke være med til at foreslaa Indskrænkninger i Fredningstiden for Laks f. Eks. fra den 1. December til 1. Februar. Jeg tror, at den 15. November er det allersebeste Tidspunkt, vi overhovedet kunne begynde med, og jeg skulde snarere være villig til at lade Fredningstiden holde op noget før, naar den saa ogsaa begyndte noget før. Men i det foreliggende Tilfælde maa vi ganske sikkert holde Fodslag med Saltvandsfiskerilovgivningen. Vi kunne ikke kæmpe for een Fredningstid det ene Sted og en anden Fredningstid det andet Sted. Bag efter, naar begge Love ere vedtagne — hvad der for Saltvandsfiskerilovens Vedkommende ikke er nogen Grund til at tro skal kunne ske i vor Levetid, men det urimelige kan jo ske, og vi have i alt Fald en Pligt til at regne med det —, saa vil det være godt, at Fredningstiderne ere ens, ellers kunde vi være ganske sikre paa, at hver Gang man anholdt en Mand med en Ferskvandslaks, vilde han sige, det var en Saltvandslaks, og var det en Saltvandslaks, saa vilde han sige, at den var fanget oppe i et Aaløb, og paa den Maade kunde vi aldrig komme Overtrædelserne til Livs. For Gedder, Aborrer og Stalling er den gamle Fredningstid fra den 15. Marts til den 15. April bibeholdt, og denne Fredningstid har Fiskene vænnet sig saa godt til, at der ingen Grund er til at tro, at den ikke skulde kunne blive ved med denne Fredningstid. For Resten har man jo Lov til at forrykke den baade frem og tilbage for Geddens og Aborrers Vedkommende, ligesom man ogsaa har Tilladelse til helt at ophæve denne Fredningstid, hvor man vil dyrke andre Fiskearter. Dette forekommer mig alt sammen meget fornuftigt.

Bestemmelserne om Forsyning af Udklækningsanstalter betegne ogsaa et Fremskridt. Før kunde næsten enhver drive Fiskeri i Fredningstiden, naar han nominelt gjorde det i Udklækningsøjemed. Jeg vil her bede Landbrugsministeren have sin Opmærksomhed særlig rettet mod denne Fangst i Fredningstiden og kun give Tilladelse dertil, hvor man virkelig har ikke blot Sandsynlighed, men ligefrem Vished for, at Tilladelsen ikke vil blive misbrugt, men kun derfra som nogenlunde skikkeligt Interesse, og saa endda ikke i større Om-